

Verloren Zielen

Verloren Zielen

Evelien Van Gelder

Van Gelder, Evelien

Verloren Zielen

© 2016, Evelien Van Gelder

© lyrics: Eagles

Omslagontwerp: Floris Provoost

ISBN: 978-94-0215-741-3

In dit boek gaat het volledig om fictie. Elke overeenkomst met bestaande personen, toestanden of instellingen is toevallig.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*“You can check out anytime you like,
but you can never leave”
Eagles – Hotel California*

I.

On a dark desert highway

“Verdomme, verdomme”, riep Mike Taylor. Hij bonsde met zijn vuist op het stuur en schrok zelf van het luide claxongeluid. Niet dat hij stil moest zijn, want er was in de verste verte niemand te bespeuren. Hij was met zijn auto gestrand op een verlaten autoweg in Californië. Mike wist dat hij had moeten tanken toen hij Route 99 verliet, maar hij was zo in gedachten verzonken geweest dat hij het laatste tankstation gewoon was voorbijgereden. En nu stond hij hier natuurlijk. Geen benzine meer, het was snikheet en zijn watervoorraad was ook al serieus geslonken. Hoe was hij eigenlijk zo onvoorbereid kunnen vertrekken? De dertiger wist het antwoord wel natuurlijk: die baan. John Mills, een oude schoolvriend, had hem enkele uren geleden opgebeld met het nieuws dat ze dringend iemand konden gebruiken in de firma waar hij werkte en dat hij geknipt was voor de baan. Het voorbije jaar was voor Mike Taylor zo donker geweest, dat dit het lichtpuntje leek waar hij op had gewacht. Hij had dan ook niet getwijfeld en was onmiddellijk in zijn auto gesprongen en vertrokken naar Kerman, waar de firma Goodmill op hem wachtte.

Mike haalde zijn gsm uit. Hij moest John kunnen bereiken, misschien kon die hem wel komen ophalen. Tien minuten geleden had zijn gps het begeven, maar toen was hij nog 150 kilometer verwijderd geweest van zijn einddoel. Als er niemand voorbijkwam die hem een lift wilde geven, zou hij hier sowieso de nacht moeten doorbrengen. En in die oude roestbak overnachten was wel het laatste wat hij wilde doen. Had hij maar twee keer moeten nadenken voor hij vertrok natuurlijk.

Hij voelde zich een echte amateur en zijn humeur werd er niet beter op toen hij zijn gsm openklapte. Naast het kleine radiomastje op het scherm zag hij geen enkel streepje. Geen bereik. Dat moet er nu ook nog bijkomen, dacht hij. Mijn enige hoop is dat er iemand voorbijkomt die

bereid is me mee te nemen. Maar in de tien minuten dat hij hier al stilstond, had hij nog geen enkele auto zien voorbijrijden. Plots overviel hem een gevoel van paniek. Niemand, behalve John, wist dat hij hier was. Hij woonde alleen sinds Carol weg was en had niemand verwittigd dat hij wegging. Maar wie had hij ook kunnen verwittigen? Zijn luidruchtige bovenburen? De oudjes die beneden woonden en hem altijd bij de arm pakten om hem uit te nodigen voor een kop koffie? Hij kende zijn burenen eigenlijk niet. Naast het verplichte ‘goedemorgen’, ‘wat een weer’ en zijn eeuwige smoes ‘nee, dank u, ik heb geen tijd’ had hij eigenlijk nog geen enkel woord met hen gewisseld. Als zijn gsm wel had gewerkt, zou hij misschien overwogen hebben om Carol op te bellen. Bij nader inzicht zou hij echter het risico niet willen lopen dat Dick de telefoon opnam.

Alleen al de gedachte aan Dick zorgde ervoor dat al het bloed uit zijn gezicht wegtrok en hij moest even gaan zitten. De warmte gecombineerd met zijn paniek zorgden ervoor dat hij zich duizelig voelde. Ok, laten we even rustig nadenken. Wat was het laatste stadje dat hij gepasseerd was? Hij kon zich nog het roestige welkomstbord herinneren dat heen en weer hing te klapperen in de wind. Hoelang was dat al geleden? Tien kilometer, twintig? Hij kon het zich niet herinneren. Mike slaakte een diepe zucht. Het begon al te schemeren en de digitale klok op zijn gsm gaf 18:50 aan. Er zat niets anders op dan hier af te wachten tot morgenvroeg. De kans was groter dat er dan iemand voorbijkwam en misschien kon hij helderder nadenken als hij eens goed uitrustte.

Plots schrok hij wakker van een geluid. Het duurde even voor hij besepte waar hij was. Hij lag in de passagierszetel van zijn rammelkar. Toen Mike probeerde op te staan, voelde hij een pijscheut in zijn onderrug. Hij was van plan geweest om gewoon wat te rusten, maar blijkbaar was hij toch in slaap gevallen. In een wel heel ongemakkelijke houding bovendien.

Dat geluid, waarschijnlijk een vrachtwagen. Mike sprong uit zijn auto en keek naar de verlaten weg. In de verte kon hij nog net twee achterlichten zien verdwijnen. Toch rende hij naar het midden van de weg en hij begon te roepen en met zijn armen te zwaaien. Tevergeefs, natuurlijk want wie of wat er ook was gepasseerd, hij of zij was al te ver weg om hem nog te kunnen opmerken. Verdorie, verdorie toch, dacht Mike. Wat nu? Hij keek op zijn gsm en zag dat het al bijna negen uur 's avonds was. Hij had bijna twee uur liggen slapen.

Mike strekte zich even goed uit en streek het haar uit zijn bezwete gezicht. Plots zag hij in de verte iets wat hij nog niet eerder had opgemerkt: een flikkerend lichtje. Het leek maar heel klein van hieruit, maar waar er licht was, waren er mensen. Even stond hij in tweestrijd: hier blijven en wachten tot er toch nog iemand passeerde die hem wilde oppikken of in de richting van het licht gaan en hopen dat er daar iemand was die hem kon helpen. Hij besloot om toch te gaan kijken.

Zijn voeten deden pijn. Hij wist niet hoever hij al gelopen had, waarschijnlijk nog maar een kilometer of twee, maar voor hem leek het oneindig ver. Als hij hier wegraakte, zou hij toch maar eens die lidkaart van het fitnesscentrum moeten uitproberen. Het licht in de verte was intussen toch al wat beter te zien en intussen kon hij uitmaken dat het een neonreclame was. Voor wie of wat, dat kon hij nog niet uitmaken, maar hij vond het toch een hele geruststelling. Alles komt in orde, dacht hij, ze zullen er wel een telefoon hebben en dan kan ik John verwittigen. Die zal me wel komen ophalen en voor ik het weet ben ik terug in de bewoonde wereld. Plots stopte hij. Hij kreeg een rare gewaarwording; zijn hoofd voelde zwaar aan en zijn blik leek vertroebeld. Mike ging even zitten en keek om zich heen. Er was niets of niemand te bekennen. Het was muisstil; geen zuchtje wind en zelfs geen getjilp van een vogel. Het rare

gevoel ebde weg zodra hij ging zitten. Hij had geen spiegel bij zich, maar als hij die wel bij zich had gehad, had hij kunnen zien hoe lijkkbleek zijn gezicht plotseling geworden was. Waarschijnlijk een samenloop van omstandigheden, dacht hij. De hitte, samen met de vermoeidheid en het tekort aan water hadden onvermijdelijk een effect op hem. Toch wist hij dat dit niet zomaar een flauwte was. Hij had dit rare gevoel nog maar een keer eerder gehad: net voordat hij te horen kreeg dat zijn moeder gestorven was.

Hij was op zijn werk facturen aan het klasseren toen hij plotseling dat rare gevoel kreeg. Het leek alsof zijn hoofd duizend kilo woog en zijn ogen plots niet meer scherp zagen. Mike had even zijn ogen gesloten en was zo weer op zijn positieven gekomen. Hij had niet kunnen voorspellen hoe hij zich enkele minuten later zou voelen. Zijn vader was aan de telefoon, zei Deidre, zijn secretaresse. Mike vroeg zich af wat dat kon betekenen. Zijn vader had hem nog nooit op het werk opgebeld. Toen hij enkele minuten later te horen kreeg dat zijn moeder was omgekomen bij een auto-ongeval – op slag dood – stortte een deel van zijn wereld in. Hij had beseft dat wat hij daarvoor gevoeld had een voorbode was van wat ging komen. En nu zat hij hier alleen ergens in Californië en had hij net datzelfde gevoel.

Mike keek opnieuw op zijn gsm en zag dat het intussen half tien geworden was. Hier verder zitten tobben heeft geen enkele zin, dacht hij bij zichzelf. Ofwel ga je terug naar je auto en breng je daar de nacht door ofwel volg je de neonreclame die je waarschijnlijk naar een motel of een baancafé zal brengen. Dus maak verdomme een keuze, zei hij tegen zichzelf. Net toen hij wilde rechtstaan, voelde hij plots een frisse bries. Dat doet deugd, dacht hij toen hij de wind zachtjes voelde wapperen door zijn haar. Mmm, dacht hij plots, wat ruik ik? Hij snuffelde even in de lucht en rook toen nog duidelijker de geur. Pannenkoeken, net zoals moeder ze

maakte, dacht hij. Het leek een belachelijke gedachte, hoe kon hij midden in de woestijn de geur van pannenkoeken ruiken? Misschien raakte zijn brein wel oververhit door de warmte. Maar misschien is dat baancafé wel dichter dan ik dacht, zei Mike tegen zichzelf. Gerustgesteld door de bekende geur en alle gevoelens van daarnet negerend, draaide hij zich om en liep hij in de richting van het flikkerende licht.

Hij was even van slag toen hij haar daar zag staan, in het midden van het deurgat. Met haar korte platinablond haar dat altijd perfect lag, haar welgevormde benen die hem altijd deden blozen en een prachtige jurk die haar lichaamsvormen omarmde. ‘Carol’, wilde hij roepen, maar toen hield hij zichzelf in. Dit kan niet, zei hij tegen zichzelf, dit kan Carol niet zijn. Mijn ex ligt enkele honderden kilometers van hier in bed met Dick. Mike probeerde weer grip te krijgen op zichzelf en keek naar het neonlicht dat nu duidelijk zichtbaar was. Het was inderdaad zoals hij vermoed had: reclame voor een hotel. Alleen was het zo oud dat de letters nog nauwelijks leesbaar waren. ‘...o...el C...f...n...’, kon hij nog net uitmaken. Enkele tientallen meters verder lag het hotel in kwestie. En het was daar dat hij zijn ex-vrouw gezien had die in het deurgat stond. Bij nader inzicht was het een belachelijke gedachte, hij kon onmogelijk duidelijk gezien hebben wie er stond, als er al iemand had gestaan. Mike richtte zijn aandacht opnieuw op de ingang van het hotel en zag nu niets meer dan een gewone simpele houten deur. Geen Carol. Het hotel leek niet in betere staat te verkeren dan de neonreclame. De houten luiken hadden duidelijk nood aan een nieuw likje verf en het leek alsof er ieder moment een dakpan naar beneden kon donderen. Hoewel hij het niet verwacht had in deze periode van het jaar, hoorde hij binnen toch de aanwezigheid van gasten: stemmen, een radio die speelde... Vooruit, dacht hij, een praatje met een medemens zal me meer deugd doen dan hier te blijven staan en

me over te geven aan mijn hersenspingsels. En toen maakte hij de keuze die zijn lot zou bezegelen.

1927 (1)

“Het is de enige oplossing, Lily,” zei Richard ‘Dickie’ Brown tegen de vrouw die hij nu al zes maanden zijn geliefde mocht noemen. “Hij zal je nooit laten gaan. We moeten hiermee doorgaan,” vervolgde hij op vastberaden toon. Hij zag de twijfel in haar hazelbruine ogen en zuchtte diep. Haar overtuigen zou niet simpel worden, daar was hij zich ten volle van bewust. Maar hij kon niet anders en de tijd begon te dringen. Volgende week moest hij bij Tony langs om het geld te betalen. En die had al duidelijk gemaakt dat hij het niet meer zo lief zou vragen als de vorige keer. Als ze nu maar eens akkoord ging met zijn plan...Plots dacht Richard aan iets. Het was wreed om dat te gebruiken, dat besefte hij maar al te goed, maar misschien was dit de enige manier.

“Vergeet niet wat er gebeurd is met Sarah. Zonder hem was ze hier nog geweest, bij jou, waar ze hoort te zijn.” Hij slikte de krop in zijn keel weg toen hij een vlaag van pijn bemerkte in haar ogen. Ze knipperde en plots keek ze hem met een andere blik aan: overtuigd, zelfzeker, alsof ze net een belangrijke knoop had doorgehakt. Ja, dacht hij, de herinnering aan Sarah heeft het gedaan.

“Je hebt gelijk, schat,” zei Lily. Hoewel ze voelde dat ze op haar benen stond te trillen, was er slechts een kleine trilling hoorbaar in haar stem. “Sarah...” Ze slikte toen ze haar naam uitsprak. “Sarah verdiende niet wat er gebeurd is. En ik ook niet,” voegde ze eraan toe. “Het is genoeg geweest. We... we zullen doen wat je voorstelt. Wanneer wil je het doen?”

“Lily!” hoorde ze haar man roepen. “Lily, verdomme. Waar ben je?” Hij was dronken, dat wist ze op de manier waarop hij haar naam riep. Hoe anders had het geklonken toen hij diezelfde naam drie jaar geleden uitsprak op hun bruiloft. Hoe liefelijk waren die twee lettergrepen toen

over zijn lippen gerold. Hoe anders had de wereld er toen uitgezien. Vol hoop op een mooie toekomst. En nu..

“Ik kom eraan,” riep ze hem vanop de bovenverdieping van hun huisje toe. ‘Huisje’ was misschien zelfs optimistisch want het krot dat ze bewoonden bestond uit exact een woonkamer op de benedenverdieping en een slaapkamer op de eerste verdieping. Hij had me een paleis beloofd, dacht ze verbitterd, terwijl ze naar beneden liep. Als een prins op een wit paard zou hij me meenemen en zou hij me alles schenken wat mijn hart maar wensen kon. Van die prins was niet veel in huis gekomen. Als hij ’s avonds al naar huis kwam, dan werd hij omgeven door de stank van alcohol en sigaretten. Lily had het afgeleerd om te vragen waar hij vandaan kwam, dat zou toch maar voor ruzie zorgen.

“Lily, godverdomme. Ik heb de hele dag mijn kloten afgedraaid voor jou en de kleine. Zodat we hier kunnen blijven wonen. En dan kom ik thuis in een koud huis en heb je er nog niet eens voor gezorgd dat er warm eten op tafel staat!” Daniel White briede tussen zijn tanden. Dat rotwijf, dacht hij. Nergens goed voor. Niet eens in staat om me een zoon te geven. “Lily! Als ik nog een keer moet roepen...” Hij hoefde zijn zin niet af te maken, want zijn jonge vrouw stond plots voor zijn neus. “We zitten hier precies op de Noordpool!” riep hij kwaad.

“Daniel, ik kan er ook niets aan doen,” verdedigde Lily zichzelf. “Ik had geen geld meer om houtblokken te kopen. Je hebt het laatste geld vanochtend meegenomen.” En opgedronken, voegde ze er in gedachten aan toe.

“Geld? Geld? Je had verdomme je luie kont uit de zetel kunnen heffen en wat hout kunnen gaan halen in het bos. Of ben je daar te mooi voor misschien?” Hij keek haar strak aan en zag dat ze haar ogen na enkele seconden neersloeg. “En mijn avondeten? Of was het geld ook op? Je kon toch een van die rotkippen slachten?”

“Onze laatste heb je enkele dagen geleden verkocht aan Brewer.” Ze wist dat protesteren en tegenspreken geen zin had, maar toch kon ze het niet helpen. Jezus, hoelang zou ze dit nog moeten verdragen? Dit leven, dit zinloze leven waarin iedere dag een strijd leek die ze onmogelijk kon winnen. “Met het geld had je grootse plannen, zei je. Je zou ons rijk maken, ervoor zorgen dat Sarah nooit iets tekort kwam. Maar je hebt het gewoon opgedronken.” Voilà, dat was eruit. Wat ze al maanden wilde zeggen tegen hem was eruit. Geen opgekropte frustraties meer, het was eruit. Ze had gedacht dat ze opgelucht zou zijn wanneer ze eindelijk haar mond zou durven opendoen, maar de opluchting duurde maar enkele seconden. Daarna sloeg die om in angst. Lily keek op naar hem en zag hoe zijn gezicht verwrongen was in een masker van haat.

“Daarvoor zal je boeten,” fluisterde hij. Het gefluister klonk erger dan het geroep want het leek uit het diepste van zijn ziel te komen. Alsof ze de duivel zelf hoorde. Lily zag hoe hij zijn hand ophief en daarna leek de wereld even stil te staan. Ze zag hoe de hand omlaag kwam, hoorde hoe die hard neerkwam tegen haar neus, die even een zweepend geluid leek te maken, en proefde toen het bloed dat langs haar lippen liep. Pas daarna voelde ze de pijn. De pijn die door haar neusbeen schoot toen die niet langer in een rechte hoek op haar gezicht stond, maar plat tegen haar kaak rustte. Lily schreeuwde het uit. En toen gebeurde het.

Het gebeurde allemaal zo snel. Het ene moment was ze aan het schreeuwen van de pijn die door haar gezicht schoot, het volgende hoorde ze een bekende stem ‘mama’ roepen, gevolgd door een luid gedonder. Ze keek naar buiten, wachtend op de bliksemflits, want na donder volgt gebliksem, zeiden ze toch. Toen besepte ze dat het geluid helemaal niet van buiten was gekomen en draaide ze zich met een ruk om. Sarah, dacht ze, ze had Sarah horen roepen net voordat ze het gedonder had gehoord.

Het kleine meisje lag levenloos op de onderste trede van de trap. Ze lag in foetushouding met haar beentjes opgetrokken. Haar kleine blauwe beer had ze vast in haar handje geklemd. Lily rende naar haar toe, hopend, hopend... Toen ze bij het kind was neergeknield en het bloed in haar haren zag, leek het alsof haar hart uit haar borst werd gerukt. Dit kan niet, dit mag niet, dacht ze terwijl ze haar dochtertje in haar armen nam.

“Alsjeblieft, alsjeblieft,” prevelde ze, hopend dat iemand haar gebeden zou verhoren. Ze wiegde het meisje zachtjes heen en weer in haar armen en kuste haar vervolgens op haar voorhoofd, alsof ze haar daarmee terug tot leven zou kunnen wekken. “Nee, nee, nee!” schreeuwde Lily toen haar verstand eindelijk leek te beseffen wat haar hart al direct had geweten. Haar kleine meisje was voorgoed verdwenen.

Sarah, fluisterde Lily en ze wreef zachtjes met haar vinger over het guitige gezichtje op de foto. Het was het enige dat haar nog restte van haar dochter en hoewel ze nooit een goede band had gehad met haar schoonmoeder, God hebbe haar ziel, was ze haar eeuwig dankbaar omdat ze had aangedrongen op een foto van het ‘gelukkige’ gezinnetje. Het was peperduur geweest, maar zij had het graag bekostigd. Kinderen worden zo snel groot, had ze gezegd, binnen een paar jaar weet je niet meer hoe ze er als peuter uitzag. Was dat maar waar, dacht Lily en ze zuchtte. Wat zou ze er niet voor geven om nu een 7-jarige te hebben die door het huis rende, dan om voor eeuwig met het beeld van Sarah als peuter op haar netvlies gebrand te zitten. Op goede dagen was dat het beeld van een vrolijke peuter die met haar blauwe beer speelde en uren kon zitten vertellen. Op slechte dagen, en daar waren er steeds meer van, was dat het beeld van de peuter die in foetushouding op de trap lag, met haar beertje in haar handen geklemd, alsof ze die nooit meer wilde loslaten.

“Lily,” hoorde ze Daniel roepen. “Breng me eens een biertje, wil je.”

Lily stopte de foto snel weg onder haar hoofdkussen. Daniel hield er niet van als hij merkte dat ze naar de foto had zitten kijken. Hij hield er zelfs niet van wanneer ze Sarahs naam noemde. Alsof hij haar volledig uit zijn herinneringen had gewist, alsof ze nooit had bestaan. In gedachten probeerde ze hem altijd te verdedigen. Mannen kunnen nu eenmaal niet zo goed hun gevoelens uiten, probeerde ze zichzelf wijs te maken, het raakt hem wel degelijk maar dit is zijn manier om ermee om te gaan. Diep in haar hart wist ze echter dat dat een leugen was. De dag na Sarahs begrafenis had hij al voorgesteld om opnieuw een kind te nemen. Een jongen deze keer, had hij eraan toegevoegd. Alsof je zomaar het ene kind kon vervangen door het andere. Misschien had niet alleen haar verstand maar ook haar lichaam zich daar tegen verzet en was ze daarom vier jaar na Sarahs dood nog steeds niet zwanger. Niet dat het Daniel nog veel kon schelen, dacht ze terwijl ze naar beneden liep. Hij had genoeg aan zijn bier en nu en dan een escapade met een van die grietjes van op zijn werk.

“Alsjeblieft,” zei ze nadat ze het flesje bier had ontdaan van de kroonkurk. Zijn antwoord was een kort gebrom. Richard had gelijk, dacht Lily toen ze haar wederhelft in de zetel zag zitten, het was de enige oplossing. De enige manier waarop er weer een straaltje zonneschijn in haar leven zou zijn, in plaats van de donkere wolken die nu haar dagen en weken beheersten. Nerveus keek ze op de koekoeksklok die naast de voordeur hing. Ze had die geërfd van haar moeder en had Daniel tot nu toe weten te overtuigen om die niet te verpatsen. Half zeven, dacht ze toen de kleine en grote wijzer naar beneden zag wijzen. Richard had gezegd om negen uur. Nog bijna drie uur en dan kon ze dit leven eindelijk achter zich laten. Het zou een ongeluk lijken, dat had Richard haar verzekerd. Ze

moest geen schrik hebben, niemand zou haar ooit verdenken. Een dom ongeluk, dat is wat het zou zijn.

“Wat sta je daar als een kip zonder kop te kijken? Heb je nog nooit een klok gezien, misschien?” riep Daniel naar zijn vrouw. “Vooruit, zit,” voegde hij er iets vriendelijker aan toe en hij klopte met zijn hand op de vrije plaats naast hem op de zetel. Hij zag Lily twijfelen en klopte nogmaals met zijn hand, harder dit keer, alsof dat haar zou kunnen overtuigen.

“Daniel, ik heb nog werk, ik moet nog de afwas doen,” probeerde Lily, maar toen ze de blik in zijn ogen zag, gaf ze toe. Met tegenzin ging ze zitten en ze probeerde haar blik van hem af te wenden, alsof ze bang was dat hij in haar ogen zou zien wat ze van plan was. Wat Richard en zij van plan waren. Het bleef even stil tussen hen en het enige wat er te horen was, was het getik van de koekoeksklok op de achtergrond en de snuivende ademhaling van Daniel.

“Je bent toch gelukkig, hé,” zei Daniel plots. Hij had een spottend lachje op zijn gezicht en zijn ogen keken haar uitdagend aan, benieuwd hoe ze zich uit deze situatie zou redden.

“W... wat?” vroeg Lily ongelovig, toen ze de vraag hoorde die ze helemaal niet verwacht had. Dit was de eerste keer dat hij iets vroeg over haar, dat hij zich voor haar interesseerde. Wat moest ze daar nu op antwoorden? Ja, ik ben gelukkig met een klootzak van een vent die meer drinkt dan wat anders. Die verantwoordelijk is voor de dood van mijn dochter. Die me ooit zo’n harde klap in mijn gezicht gaf, dat het litteken voor eeuwig en altijd op mijn neus te zien zal zijn. Was dat wat ze moest antwoorden? Lily schoof even ongemakkelijk heen en weer op de kastanjebruine zetel en antwoordde toen zachtjes: “Natuurlijk ben ik gelukkig.”

“Ah, ik ben blij dat te horen,” antwoordde haar man. “Ik zou namelijk niet willen dat je niet gelukkig was.” Hij zweeg en monsterde haar van kop tot teen. De grijns was nog altijd niet van zijn gezicht verdwenen.

Lily keek hem sprakeloos aan. Ze wist niet waar hij naartoe wilde, maar deze manier van vraagstelling stond haar helemaal niet aan. Hij had een bedoeling, dat was zonneklaar, maar wat wilde hij hiermee bereiken? Ze draaide haar hoofd weg van Daniel en liet haar blik door de kleine woonkamer glijden. De koekoeksklok, de houtoven, de bureautafel, de wastobbe waarin ze hun kleren waste, ze zag het allemaal wel, maar haar brein leek niet in staat om iets van dit alles te registreren. Het enige waaraan ze kon denken, was aan zijn vreemde vragen en de manier waarop hij haar grijzend zat aan te kijken. Plots hoorde ze hem iets zeggen en leek het alsof haar wereld verging.

“Wel, ik dacht maar zo, als je zo gelukkig bent als je beweert,” vervolgde hij en hij schraapte even zijn keel alsof hij het tweede deel van zijn zin op die manier meer kracht wilde bijzetten, “waarom neuk je dan in godsnaam Richard Brown?”

There she stood in the doorway

Ietwat onwennig duwde Mike Taylor de toegangsdeur tot het hotel open. Er begon een belletje te rinkelen toen hij de deur achter zich dicht deed. Vreemd, dacht Mike, net het geluid van kerkklokken en hij keek even achter zich. Het eerste wat hij merkte toen hij binnenstapte, was de geur van pannenkoeken die nu heel duidelijk in de lucht hing. Er moet hier waarschijnlijk ergens een ventilatierooster zitten, dacht Mike, daarom kon ik de geur van buiten al ruiken. Mike keek om zich heen en zag een kleine gang met een sofa tegen de muur aan de linkerkant en aan de rechterkant een soort balie waar... Mike schrok toen hij zijn blik richtte op de balie. Hij was zich er niet van bewust geweest dat er nog iemand anders in de ruimte was, maar achter de balie stond een oude vrouw. Ze droeg haar leesbril op het puntje van haar neus en haar grijze haren hingen in losse lokken rond haar gezicht.

“Euh, excuseer,” begon Mike. “Ik had u niet direct gezien.” Hij ging naar haar toe en het viel hem meteen op hoe oud ze wel was. Nu hij haar duidelijk onder het licht zag, zou hij haar rond de tachtig of ouder schatten. Toch erg, dacht Mike in zichzelf, dat zulke oude mensen nog moeten werken om rond te komen. Onmiddellijk schoot de gedachte aan het sollicitatiegesprek hem te binnen en hij hoopte maar dat de oude vrouw hem zou kunnen helpen zodat hij zo snel mogelijk kon vertrekken.

“Ik ben Mike... Mike Taylor,” stelde hij zich voor toen hij merkte dat de vrouw niet direct aanstalten maakte om iets tegen hem te zeggen. “Aangenaam kennis te maken,” vervolgde hij en hij stak zijn rechterhand uit naar de vrouw. Die bleef hem echter met een vreemde blik aankijken en monsterde hem van kop tot teen alsof ze wilde uitmaken welke vlees ze in de kuip had. Mike wilde net zijn hand terugtrekken toen hij haar blik zag veranderen en het leek alsof ze wakker werd uit een dagdroom.

“Maureen, Maureen Donoghue, aangenaam,” zei het oudje en ze pakte stevig zijn hand vast. “Wat brengt u hier op een avond als deze?”

“Autopech,” antwoordde Mike. “Ik ben op weg naar Kerman, een stadje op ongeveer een 130 kilometer van hier. Misschien hebt u er al van gehoord?” Toen hij de vrouw haar hoofd zag schudden, ging hij verder met zijn verhaal. “Ik ben gestrand met mijn auto, geen benzine meer. Niet zo bijster slim van mij, dat besef ik maar al te goed,” grijnsde hij. Hij had gedacht dat die opmerking een lach op haar gezicht zou toveren, maar Maureen Donoghue keek hem weer aan op die vreemde manier van daarnet, alsof ze hem wou doorgronden. “Misschien kan ik hier iemand bellen om me te depanneren?”

Het bleef even stil en Mike hoorde terug de stemmen op de achtergrond die hij daarnet buiten ook al had gehoord. Het leek alsof er een feestje aan de gang was. Vreemd, want toen hij daarnet het hotel was binnengestapt, was het muisstil geweest.

“Ik vrees dat dat niet zal lukken,” antwoordde Maureen en die gedachte leek haar tevreden te stemmen want haar mondhoeken krulden op in wat een lach zou kunnen genoemd worden. “Waarschijnlijk bent u niet van deze streek?” Zonder echt op een antwoord te wachten, ging ze verder: “Want mocht dat zo zijn, dan zou u weten dat we hier al enkele weken problemen hebben met een hoogspanningscabine waardoor we ’s avonds na negen uur geen elektriciteit hebben.” Maureen zag de verbaasde blik op Mikes gezicht en zag hem toen kijken naar de gloeilamp die boven de balie hing. “Binnen vijf minuten geeft ze weer de geest,” zei ze snel en alsof de lamp het gehoord had, begon ze te flikkeren.

“Ik begrijp dat jullie hier wat ... euh... problemen hebben, maar ik moet eigenlijk zo snel mogelijk in Kerman geraken. Het is nogal belangrijk, een sollicitatiegesprek. En als ik hier kan bellen... Mijn gsm gaf daarjuist geen bereik,” zei hij terwijl hij zijn gsm uit zijn zak haalde en

nog altijd geen enkele streep naast het kleine antennetje op zijn scherm zag staan. “Maar misschien kan ik van hieruit bellen,” herhaalde hij.

“Dat denk ik niet,” antwoordde Maureen en dit leek haar nog meer plezier te doen want de grijs op haar gezicht werd groter. “Hangt samen met de elektriciteit. Geen telefoon tot morgenvroeg. Minstens,” voegde ze eraan toe. “Maar u hebt geluk: ik heb net nog een kamer vrij. Ik stel voor dat u zich wat opfrist en dan van een drankje komt genieten. Voor het diner bent u net iets te laat, vrees ik.”

Mike stond haar weifelend aan te kijken. Er was iets aan deze plek dat hem de kriebels deed krijgen. En de manier waarop Maureen Donoghue plezier leek te scheppen in zijn eigen ongeluk stond hem eigenlijk ook helemaal niet aan. Maar wat was het alternatief? In zijn auto slapen en morgen geradbraakt zijn. Dan kon hij maar beter een nachtje doorbrengen in dit hotel, hoe ongemakkelijk hij er zich ook bij mocht voelen. Na deze lange dag zou een warm badje en een zachte matras hem zeker en vast goed doen, daar was hij van overtuigd.

“Goed dan,” zei hij, toch nog met ietwat tegenzin. Hij keek opnieuw de inkomhal rond en toen hij de staat van meubelen die er stonden beter bekeek, hoopte hij maar dat dit geen voorteken was van hoe zijn kamer er zou uitzien. Een beetje comfort zou toch welkom zijn. Net op het moment dat Maureen vanachter haar balie kwam en hij haar wilde volgen, begon de gloeilamp opnieuw te flikkeren.

“Wacht even,” zei Maureen en ze liep snel terug naar de balie waar ze even in een lade rommelde. Ze haalde een kaars en lucifers boven en stak die voorzichtig aan. “Voor de zekerheid,” zei ze en ze ging hem voor met de kaars in haar hand.

Mike volgde haar door een lange donkere gang. Het was moeilijk om iets te onderscheiden want de weinige lampen die aan de muur hingen,

gaven hier bijna helemaal geen licht. Toch kon hij enkele portretten zien hangen die recht uit een museum leken te komen.

“Bekenden van u?” vroeg hij om de stilte te doorbreken. Hij hoorde haar even afkeurend snuiven en had er bijna spijt van dat hij de vraag gesteld had.

“Mijn vader,” antwoordde ze. “En daarnaast zijn vader. God hebbe hun ziel.” Daarna wisselde ze de kaars van hand en maakte ze snel een kruisteken. “Mijn vader is begonnen met dit hotel. Dat was in 1922. Het begin van de zogenaamde ‘Roaring Twenties’, weet u wel. Mensen begonnen eindelijk weer te geloven in de economie na de oorlogsjaren. Mijn vader was toen dertig en ik kon net lopen. Hij had gediend in de Eerste Wereldoorlog. Een echte idealist, mijn vader. Geloofde dat hij de wereld zou verbeteren. Dat was wel geminderd toen hij terug naar Amerika kwam, maar toch... Daarom begon hij ook met dit hotel. In die jaren was er hier een klein dorp, met een kerk en een twintigtal huizen. Verder was er niets. Mensen die hier woonden, moesten kilometers ver om de bewoonde wereld te bereiken. Daarom was er naast het hotel ook een kruidenierswinkel. Mijn moeder stond in die winkel en mijn vader aan de balie in het hotel, zo heb ik het altijd geweten. Toen hij ziek werd in 1939, ik was toen achttien, smeekte hij me op zijn sterfbed om het hotel over te nemen. Dat heb ik ook gedaan. Mijn moeder is hem niet lang daarna gevolgd, in 1942 om precies te zijn. De dokter noemde het tuberculose, maar ik weet dat ze stierf aan een gebroken hart. Ze was de dood van mijn vader nooit te boven gekomen. Sommige mensen zijn zo. Niet zelfstandig, niet in staat om alleen hun leven verder te zetten. Daarin verschil ik van mijn moeder. Ik heb de zaak verder gezet na haar dood en sindsdien heb ik het altijd in mijn eentje gerooid. Nooit getrouwd, geen kinderen. Alles om de erfenis van mijn vader draaiende te houden. De kruidenierswinkel heb ik in 1984 moeten sluiten, er kwam geen kat meer over de vloer.”

Mike luisterde aandachtig naar haar verhaal. Hij had niet gevraagd om een familiegeschiedenis, maar was er ook niet rouwig om. Haar verhaal leidde zijn gedachten tenminste een beetje af en deed hem niet aan dat ellendige sollicitatiegesprek denken en aan het feit dat hij gestrand was in het midden van de woestijn.

“Oh ja, dat is spijtig,” reageerde hij toen hij merkte dat Maureen haar verhaal had beëindigd. Ze waren intussen de wenteltrap opgegaan en Maureen bleef stilstaan voor een van de deuren.

“Ik denk wel dat u het hier naar uw zin zult hebben,” zei ze en opnieuw was er die rare grijns te zien op haar gezicht. Niet echt angstaanjagend, maar ook helemaal niet geruststellend. Alsof ze iets wist waar Mike niet het minste idee van had.

Nadat Mike zich had verfrist, daalde hij opnieuw de wenteltrap af om te doen zoals zijn voorlopige huisbazin had voorgesteld: van een drankje genieten beneden in de bar. De kamer was zoals hij gevreesd had: die had waarschijnlijk modern geleden in de jaren 40 of 50, maar daar stopte het ook. Gelukkig was het water wel enigszins warm geweest toen hij zich in het bad wat gewassen had. Maureen Donoghue beschikte waarschijnlijk over een boiler met een grote capaciteit. Het licht was opnieuw enkele malen gaan flikkeren toen hij in de badkamer was, maar hij had niet in het donker hoeven te zoeken naar zijn badhanddoek. Het hele elektriciteitsverhaal vond hij toch wel vreemd, maar hij durfde er niet te veel op zeggen. De eigenares van het hotel had een vreemde invloed op hem. Haar grijns, dacht hij opnieuw. Daarmee kon ze iemand onmiddellijk het zwijgen opleggen.

Mike snuffelde even onder zijn oksel en beklagde het zich toen dat hij zijn klein koffertje niet uit de auto had meegenomen. Daarin had hij die ochtend wat reservekleren gestopt. Ik zal het ermee moeten doen voor

vanavond, dacht Mike. Hij zag het nu niet meer zitten om zijn auto te gaan zoeken. Morgenochtend was daar tijd genoeg voor. Mike geeuwde toen hij de deurknop aanraakte die toegang gaf tot de bar. Hij zou een drankje drinken en dan in zijn hotelbed met veel te zachte matras kruipen. Slaap zou hem goed doen.

Toen hij de bar binnenwandelde, keek hij nieuwsgierig rond. Hij had het niet verwacht, maar het was hier behoorlijk druk. Achter de bar stond... Maureen Donoghue. Niet te geloven, dacht Mike, een vrouw van in de tachtig die tot laat in de avond hier dronk stond te schenken. Ergens had hij toch wel respect voor deze vrouw. Ze had het altijd alleen gerooid. Een niet te onderschatten dame, dacht hij. Mike bekeek de vreemde gezichten en zag dat er hier en daar iemand knikte naar hem. Op de barkrukken zaten twee mannen en het zag ernaar uit dat ze in een hevige discussie verwickeld waren. De ene man was groot en had een lang, fijn gezicht terwijl de andere klein en rond was. Leuke duo, dacht Mike, net Laurel en Hardy. Een beetje verder zag hij een vrouw en een man aan een tafel zitten. De vrouw zat aan de mouw van de man te trekken, waarschijnlijk omdat ze hem mee wilde krijgen om te gaan slapen. Dat ken ik, dacht Mike. Carol had het ook nooit leuk gevonden dat hij te lang bleef plakken. De man leek er zich echter niet aan te storen en nipte langzaam van zijn bier. Mike ging de ruimte door en wilde aan een tafeltje gaan zitten en toen... Toen zag hij haar.

Geen twijfel mogelijk, dacht Mike toen hij haar daar zo alleen in een hoek van de bar zag zitten. Het platinablond haar, de prachtige witte jurk en de grote, mooie, triestig kijkende ogen: dit was de vrouw die hij aan de voordeur had gezien. Het was niet Carol, natuurlijk niet, dat was een belachelijke gedachte geweest, maar toch kwam deze vrouw hem bekend voor. Hij kon haar niet eerder ontmoet hebben, dat beseftte hij maar al te goed, maar de aanblik van deze vrouw deed iets met hem. Mike

Taylor had nooit geloofd in liefde op het eerste gezicht en dat was het eigenlijk ook niet. Het was meer fascinatie op het eerste gezicht. Het was onmogelijk om zijn ogen van haar af te houden. Ze straalde aan de ene kant een onmetelijke schoonheid uit, maar aan de andere kant leek ze zo triest dat hij haar alleen maar in zijn armen wilde houden om haar te troosten. Mike twijfelde niet en ging naar haar tafeltje. Het duurde even voor ze hem opmerkte, maar toen ze dat deed en hem met haar hazelbruine ogen aankeek, had Mike durven zweren dat hij zou verdrinken in die ogen.

“Neem me niet kwalijk,” slaagde hij erin om uit te brengen. “Het is gewoon... Ik heb u daarjuist gezien, aan de voordeur van het hotel.” Toen ze niet op zijn opmerking reageerde, vervolgde hij: “Ik euh... ik ben gestrand met mijn wagen. Zal hier verplicht een nachtje moeten doorbrengen, vrees ik. Mijn naam is Mike. Mike Taylor.”

De vrouw aan het tafeltje schudde zijn uitgestoken hand. Voelt net aan als fluweel, dacht Mike toen hij haar hand vastpakte. De blonde vrouw schraapte haar keel en stelde zich toen voor.

“Ik ben Lily.”